

Besparelser, som, jeg gentager det, Ministeriet i særlig Grad maa have Rosen for, og som er opnaaet gennem de Sparekommissioner, den har nedsat, dels ved Bortfaldet af $\frac{1}{3}$ af Konjunkturtillæget og dels ved den automatiske Nedgang som Følge af Prisnedgangen kan den antages nu at beløbe sig til omkring 200 Mill. Kr. Noget sikkert Holdepunkt har jeg ganske vist ikke, og det vilde have været meget ønskeligt, om det af Bemærkningerne til Finansloven fremgik, hvor stor Udgiften kan ventes at blive med det Prisniveau, vi har i Øjeblikket. Endelig er der Udgifterne til humane Foranstaltninger, først og fremmest Alderdomsunderstøttelsen med et stort Beløb — et Beløb, som utvivlsomt vil blive meget forøget, naar en Gang Aldersrente-loven kommer til at virke paa Finansloven, — dernæst Sygekasserne og den store Række af saadanne Anstalter som Sindsygehospitaller, Abnormanstalter, Tuberkulosehospitaller, og hvad det alt sammen hedder. Disse Udgifter antager jeg beløber sig til 65 Mill. Kr. Lægger vi disse Beløb sammen, faar vi med et rundt Tal 350—400 Mill. Kr., og dette er jo en overordentlig stor Del af det, man overhovedet har at regne med.

Skulde der altsaa indføres Besparelser, der blot tilnærmelsesvis kunde række op mod de 50 Mill. Kr., vilde det ganske afgjort betyde, at man paa de to Poster: Lønninger og humane Foranstaltninger, maatte indføre meget betydelige Besparelser, idet Udgifterne til Statslaanene og Militærvæsenet efter alt foreliggende i den nærmeste Fremtid ligger fast. Skulde man altsaa virkelig gaa til at indføre denne betydelige Besparelse, kan jeg ikke se rettere, end at man maatte gaa fuldstændig bort fra et liberalt Styre og gaa over til dets Modsætning — hvilket Navn man saa vil give det, skal jeg lade staa hen. Da jeg nu afgjort er af den Mening, at det borgerlige Samarbejde, ved Siden af at være et borgerligt Samarbejde, skal være et liberalt Styre, er det min Overbevisning, at det vil være fuldkommen umuligt paa disse Punkter i Øjeblikket at indvinde tilnærmelsesvis det, der skulde indvindes for at give de 50 Millioner, som jeg befrygter, at indeværende Aar vil give i Underskud.

Jeg sagde, at jeg mener, at det Styre, man skal føre, skal være et liberalt Styre, og jeg sluttede min sidste Tale med en Bemærkning i den Retning. Dette foranledigede Bladet „København“ til at opstille det som noget særligt, at selv min Ringhed, der jo ellers ikke kunde antages

at staa paa venstre Fløj af det konservative Parti, at selv jeg havde udtalt mig for Liberalisme. Hvilken Fløj jeg nu staaar paa i Partiet, det synes Bladet „København“ at vide ganske nøje. Jeg maa for mit eget Vedkommende tillade mig at have den Mening, at hvor det gælder humane Love, vil jeg gerne, saa vidt det er mig muligt, anbringe mig afgjort paa den liberaleste mulige Fløj, og det af to Hovedgrunde. For det første naturligvis, fordi jeg mener, det i og for sig er rigtigt; og for det andet, hvad jeg senere skal komme tilbage til, fordi jeg af politiske Grunde mener, det er rigtigt. Jeg tror, Artiklen blev skrevet til en vis Grad i Forbindelse med en Aktion foretaget af det ærede Medlem Hr. Holstein, og Artiklen havde, saa vidt jeg kunde skønne som Tendens, at det ærede Medlem Hr. Holstein skulde være Talsmand i denne Forbindelse for en Politik, der ikke var liberal. Herimod vil jeg gerne protestere. Jeg har siddet i Parti i nogen Tid sammen med det ærede Medlem, og jeg maa hævde, at i Retning af human Opfattelse i de Spørgsmaal, jeg her har nævnt, staaer det ærede Medlem Hr. Holstein afgjort til venstre. Altsaa, Liberalismen set ud fra dette Synspunkt, tror jeg, man maa afgjort holde paa. Paa den anden Side kan Liberalismen naturligvis gaa over i Blødgighed, og det maa man fornuftigvis saa vidt muligt bestemt værne sig imod. Derfor maa vi fra vor Side fornuftigvis kræve, at f. Eks. Arbejdslovslovgivningen skal være af en saadan Art, at man saa vidt muligt — jeg maa understrege saa vidt muligt, idet der altid vil kunne ske Fejltagelser — unddrager dem, som ikke vil arbejde, Understøttelse, men til Gengæld virkelig giver dem, som vil arbejde, men ikke kan faa Arbejde, saadan Understøttelse, at de kan leve.

Efter disse finansielle Betragtninger vilde jeg gerne i Tilslutning til det, jeg udtalte i min første Tale, fremsætte nogle faa politiske Betragtninger, og jeg vil da gerne udtale mig lidt om det Spørgsmaal: Hvem er Værnet mod det socialdemokratiske Parti? Partiet Venstre ynder at sige: Vi er det eneste Værn, eller i alt Fald: Vi er Hovedværnet. At Partiet Venstre er et større Parti end det konservative Folkeparti — ja, der taler Tallene deres nok saa tydelige Sprog, saa at diskutere om dette Spørgsmaal er urimeligt. Men det, det i denne Forbindelse kommer an paa, er: Hvem har de største Muligheder for at kunne sørge for, at det Antal Vælgere, som nu en Gang skal til, for at Venstre og det konservative Parti tilsammen kan være